

ТВОРБИ, ПИСАНИ ДАЛЕЧ ОТ БЪЛГАРИЯ Съвременните български поети по света

Георги Н. Николов

WORKS WRITTEN FAR FROM BULGARIA Bulgarian Contemporary Poets in the World

Georgi N. Nikolov

Съвременната ни литература, създавана зад граница, има свой осезаем духовен лик. Той е запечатан в творби, писани далеч от България. Или, вече като плод на преосмислени житейски впечатления – след връщането на авторите у нас. Става дума за Страшимир Кринчев, Борис Шивачев, Самуил Стрезов, Матвей Вълев, Тодор Ценков, Стоян Данев, Йожен Олсоммер, Стефан Кинчев, Христо Бояджиев, Марио Несторов и т.н. – от началото и до 60-те г. на XX в. След 1989 г. тази литература доби нови географски измерения. Практически няма цивилизовано кътче, в което духовната искра на сънародниците ни да не пламти. Авторите от „задграничната“ плеяда са много и те вече привличат вниманието на сериозните изследователи. Представените тук имена илюстрират само малка част от богатото им творчество...

Бел. ред.: Г-н Георги Н. Николов, секретар на великотърновското Дружество на писателите към СБП, ще продължи в своята публикация ТВОРБИ, ПИСАНИ ДАЛЕЧ ОТ БЪЛГАРИЯ да представя българските поети в Европа и по света и в следващия брой на сп. „Издател“.

Бойко Златев – Канада

МАРИЦА В ПЛОВДИВ

Като сломено от недъг
клонеше Слънцето червено
и отразения му кръг
аз наблюдавах отегчено.

Но други, по-добри очи –
очите на душата бяха –
в умиращите му лъчи
за миг през булото прозряха.

Там друга някаква вода,
понесла на Орфей главата,
все още търси свобода
от бездната на времната.

И както кроткият пастир
със стадото си вечно броди,
Духът на Истина и Мир
зове немирните народи.

В дъха на светли богове
те извор имат в небесата.
А в градовете – брегове
от камък. Ние сме водата.

ВИНАГИ СТАВА!

(дадаистки девиз)

Аз не следвам поетичната мода
и съм вън от поетичния век.
Не, не пиша “разбираемо за народа”!
Нито за някой конкретен човек...

Не, не страдам и от мания за величие.
Може би само от величие страдам...
Но приемам страданието с безразличие
и дори по него малко си падам.

А понякога ме обхващат съмнения,
че на никого за нищо не трябвавам...
Но кому е нужно тогава моето мнение?
И не е ли по-добре да се радвам?

На какво? Че на всичко, което се случва, за Бога!
Сполучлива картина бил дори пропиленият ден.
Според дадаистите. Не, че е нещо особено,
но тази мисъл и днес ми напомни за мен...

Василка Петрова Хаджипапа – Кипър**ОРЕХОВИ ДУМИ**

Събирах цял ден
думите си ненаписани
и в яки черупки ги скрих.
Дойде следобедът,
помислих,
на ореха зелен ги закачих.
Изглежда през нощта
дошли са свраките крадливи,
на сутринта ни думи,
ни орехови люспи не открих.
Сега ще ги подреждат вече
бурята и вятърът
и ще изпишат по небето
с черупки моя ласкав стих.

ДАЛЕЧ ОТ РОДИНАТА

И идват мигове,
тревоги, колебания
дълбоки и разкъсващи
открития.
На пода –
късчета безбройни –
огледалото на твоето Аз
лежи.
Седиш над него,
парченце по парченце
ти събираш,
но разкривена е картината.
С разкъравени пръсти
образа свой ти събираш.

Димитър Митов – Колумбия**БЯГСТВО**

Далеч, далеч от градския конгломерат,
далеч от автомобилния поток,
от досадния човешки мравуняк
и неспирния моторен грохот.

Планината всеотдайно ме чака
като свой обичан и верен син...
От сутрин чак до мрака
да бродя по гранитния масив.

Там безукорно добре съм приет
и с въобразимо чувство на господар
отправлям вътрешния си привет –
всичко тук е като Божи дар.

Природата няма памет ни злина,
няма подлост ни коварност,
а богата е само с добрина –
затова дължа ѝ благодарност!

ЮБИЛЕЙНО

Времето пълзи, бяга и лети –
то е мярка за човешките мечти,
всичко тече в дадени предели,
където съдба и призвание са се сплели.

Колко труд и усърден нрав,
колко вяра и дух корав,
колко лишения и страдални дни
в стремежа към сублимни висоти.

И заслужено нещо се постига,
грамада от богатство се издига
на знание, опит и умение,
на скромност и търпимо уважение.

Не напразно достига се зенита,
петдесетлетна възраст е добита,
нито много, нито малко означава,
но стотарка здрава се обезпечава.

Ще бъде награда тя за дръзновени
мисли и проекти неосъществени,
важни и скъпи за всяко същество,
за наслада и душевно тържество.

Всеки трябва принос да направи
и видима следа да остави,
да го тачат занапред –
да пребъде с пример и завет!

**Здравка Владова-Момчева –
Великобритания**

КАРТИНА

Изящна котка – точка в изречение –
накупчена в намусено петно.
Тъгата е самотно упражнение,
разбагрено по есенно платно.

Във ъгъла му, подпис. Многогочие,
в къртичина от гаснещи листа.
Да изкрещиш в боите е безочие,
пред котешката мъдрост на света.

Уютно е. И някак... безопасно...
Мустаче – нежност, лапичка – фасон.
Как лесно е безмълвно да напасна
по котешкия, мъркащ полутон.

Графична самота. И въпросителни.
Една душа, мяукаща в нощта.
И рамки за картини – укротителни –
след багрения вик на любовта.

ПОВТОРЕНИЕ

С девет ключа заключена, в мисли грешни, мъждиви
любовта ми пречупена в думи смешни, лъжливи
зад решетки от спомени няма глас да извика
бяла птица прогонена от внезапния никой.

И защо, питам, Господи, преобръщаш живота ?
Укротена от навика като стара банкнота
аз купувах си радости от капана на другите –
консервирани младости след кремирана лудост.

Като синя светкавица порази ме душата
и ме гмурна в наздравица с безнадеждния вятър,
с мигновена илюзия, потопена дълбоко,
че за мене и другия има път и посока.

Че това повторение ме гори да живея
и ме хвърля в прозрение, че съм друга идея,
че могла съм да бъда, ала вече е късно !
Нечовешки съм мъдра. Нямам шанс да възкръсна.

Бягам днес – дива скитница в прах от дъжд-разказание,
без адрес и орисници в самота – наказание.
И прерязала вените на несбъднато вричане,
задушавам в търпение своя грях, че обичам.

Христина Панджаридис – Франция

ЛЮБОВНА КОЖА

Любовта слънчасва пред кафенето,
няма повече пари за... бира.
Подписва петиции във Фейсбук,
души рибени остатъци...
Любовта е незаконното дете
на мисълта ми.
Разбра и тръгна да разпитва
кои са истинските ѝ родители...
Ще се почувства ли новородена, щом узнае?
Любовта...
Е, не всички чувства водят в Рим,
някои направо в гетото.
Плачи, оплакала те е и майка ти!
Няма да те забележат.
Сензационно е да се взривяваш,
но хитро е да пазиш кожата си...
Любовна кожа... Търси се понякога.

ЗАБУЛЕНАТА ЖЕНА

Тя е забулена –
скрила косите, скулите,
бледите или розови бузи,
талията и ханша,
бедрата,
разширените вени от раждания.
Вятърът открива във формите ѝ
амфора,
ваза,
цигулка,
пирамида,
храм.
Нали и той, вятърът,
е с мъжки очи.

Людмила Билярска – САЩ

ОЧАРОВАНИЕТО НА МАЛКИТЕ НЕЩА

Любувам се на малките неща –
разтворен цвят, гласец на птиче, лято...
Любима книга. Залез. Тишина.
Това е – със което съм богата.

И мойто слънце винаги е там –
над дребното, съвсем обикновено.
Над многото – небето е таван.
А от тавана слънчице не гледа...

